

РЕШЕНИЕ

№ 226

гр. Нова Загора, 16.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – НОВА ЗАГОРА в публично заседание на осемнадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: РОСИЦА СТ. НЕНОВА

при участието на секретаря Радка Д. Чолакова
като разгледа докладваното от РОСИЦА СТ. НЕНОВА Гражданско дело № 20222220100023 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба от П. Т. С. с ЕГН ***** и постоянен адрес: *****, против Прокуратурата на Република България, с която са предявени осъдителни иски за заплащане на обезщетения за причинени имуществени и неимуществени вреди, съответно за 24150 лв. и 800 лв. с правно основание чл.2, ал.1, т.2 от ЗОДОВ вр. с чл.7 от същия закон и вр. с чл.52 от ЗЗД.

В нея ищецът твърди, че на 22.03.2016 г. с постановление за привличане на обвиняем и вземане на мярка за неотклонение по ДП № 43 „ИП“/16 г. на ОД на МВР - Сливен, вх.№ 571/2016 г., пор.№ 64/2016 г. по описа на Окръжна прокуратура - гр.Сливен бил привлечен като обвиняем за престъпление по чл.278, ал.6 от НК, по чл.339, ал.1 от НК и по чл.354, ал.3 от НК. Този факт бил широко медийно отразен в радио и телевизия, били публикувани фотографии, представляващи „доказателствен материал“.

Посочва, че още на същия ден информацията за този факт била разгласена, чрез съобщения в сайтовете на ОД на МВР Сливен и Апелативна прокуратура - гр.Бургас.

След близо 11 месеца, на 15.02.2017 г. разследването на воденото срещу него наказателно производство по чл.354, ал.3 от НК и по чл.339, ал.1 от НК било частично прекратено от Окръжна прокуратура - гр.Сливен на основание чл.243, ал.1 от НПК.

Предвид това, спазвайки законовия давностен срок, и на основание чл.2, ал.1, т.2 от ЗОДОВ С. предявявал настоящия иск срещу Окръжна прокуратура - Сливен за нанесените му от нея вреди от незаконосъобразните й действия.

Твърди, че несправедливо повдигнатите срещу него обвинения в извършване на две тежки криминални престъпления довели до вреди, изразяващи се в нравствени, емоционални, психически и психологически терзания, накърнили честта, достойнството и доброто му име в обществото, а широката медийна разгласа преекспонирала всичко това. Бидейки обвинен в извършването на всички тези престъпления се чувствал унизен, притеснен и несигурен. Публичното му обявяване за наркотърговец, притежаващ незаконно 1 огнестрелно оръжие ограничило съвсем социалното му общуване. Бил отбягван от близки, познати и дори роднини. Сочил, че близо едногодишното, в нарушение на процесуалните срокове разследване, причинило у него негативни психически изживявания - страх и безпокойство от евентуално осъждане, стрес и депресия.

Константната съдебна практика приемала тези макар и субективни вреди от незаконните действия на прокуратурата като „обичайни“ - налични по презумпция.

Твърди също, че Окръжна прокуратура - Сливен не спазила всички законови изисквания, чл.127 от КРБ и чл.145 от ЗСВ и му повдигнала обвинение, което се оказало, че не отговаряло на събраните до този момент доказателства. Гаранционна отговорност за вреди от непозволени увреждания по чл.2, ал.1, т.2 от ЗОДОВ възниквала от наличието от двете обективно необходими законови предпоставки, а именно:

1. Повдигане на обвинение за извършване на престъпление;
2. Прекратяване на наказателно производство, свързано с тези обвинения;

Предоставянето на публична информация Окръжна прокуратура Сливен осъществило без да съблюдава принципите, дефинирани ясно в Правилата за медийна комуникация в системата на ПРБ на Главна прокуратура.

- Зачитане на правата на гражданите
- Защита на тайната на разследването
- Защита на личните данни и
- Спазване на презумпцията за невинност.

Предвид изложеното моли съда да образува дело на основание чл.2, ал.1, т.2 от ЗОДОВ и да присъди Окръжна прокуратура - Сливен да му заплати претендираното от него обезщетение в размер на 800 лв. за имуществени вреди и 24150 лв. за неимуществени вреди, като същото би представлявало частична компенсация за нанесените му болка и страдания. Прилагат се писмени доказателства по опис.

Ответникът Прокуратурата на Република България срока по чл.131 от ГПК е депозирала отговор на исквата молба чрез процесуалния си представител Я. К. - прокурор при РП – Сливен. С него се заявява, че предявеният иск е неоснователен и недоказан. По допустимостта и основателността на иска се оспорва исквата претенция за заплащане на неимуществени вреди по основание и размер и имуществени по основание и размер. Считат се исквете за неоснователни и недоказани. Излага подробни възражение срещу иска, както следва:

С отговора се сочи че представеното от ищеца с исквата молба копие от постановление за прекратяване на наказателно производство обективира основанието за претенцията за неимуществени вреди. Същевременно, в тежест на ищеца е да докаже, както основателността на претенцията си по чл.2, ал.1 т.2 от ЗОДОВ, така и наличието на твърдените неимуществени вреди, непосредствената им връзка с признатите за незаконни обвинения и техния размер. С исквата молба обаче не са ангажирани каквито и да било доказателства в тези посоки. Нито едно от твърденията за наличието на претърпени неимуществени вреди от ищеца не е доказано.

Претенцията на ищеца за обезщетяване на неимуществени вреди е неоснователна и недоказана.

На първо място, следва да се отчете, че наказателното преследване спрямо С. е продължило в изключително разумен срок по смисъла на чл.6 от ЕКЗПЧОС, като началото му е от датата на привличане на ищеца като обвиняем, т.е. 22.03.2016г. до частичното прекратяване на делото - 15.02.2017г. - по-малко от 11 месеца.

Също така, спрямо ищеца е взета е най-леката мярка за неотклонение - „Подписка“, която не е ограничила по съществен начин съвкупността му от лични права.

Предвид това, липсва сериозно засягане правата на ищеца.

Също така, ищецът не е привличан като обвиняем за престъпление по чл.339, ал.1 от НК или по чл.354, ал.3 от НК, тоест посоченото в исквата молба не отговаря на истината. Ищецът е бил привлечен като обвиняем за деяния по чл.278, ал.6, предл. 3 от НК и по чл.354а, ал.1, предл. 4, алт. 1 от НК, но не и по чл.339 от НК или по чл.354 от НК или по чл.354а, ал.3 от НК.

На следващо място, особено важно е да се отбележи, че наказателното производство срещу ищеца С. не е прекратено изцяло, а само частично. Поради това не може да се направи разграничение между евентуалните вреди и отрицателни емоции, причинени от законното и незаконното обвинение.

Спрямо ищеца П. С. производството е продължило за извършено престъпление по чл. 278, ал.6 от НК. За това деяние е внесен обвинителен акт в СлОС срещу ищеца П. С.. С Присъда № 10/30.04.2019 г. по НОХД № 243/2018 г. на СлОС ищецът е осъден за деяние по

чл. 278, ал.6 от НК.

С Решение № 184/2019 от 10.03.2020 г. по ВНОХД № 210/2019 г. на АС - Бургас присъдата на ОС - Сливен е потвърдена относно признаването на П. С. за виновен за престъпление по чл.278, ал.6 от НК.

Считам, че изложеното в исковата молба не се подкрепя от доказателства, представени с нея.

Не е установено ищецът да е изживял „нравствени, емоционални, психически, психологически терзания“, страх, безпокойство, стрес и депресия именно поради повдигнатите му обвинения. С. твърди, тези неприятни изживявания се дължат на незаконно повдигнатите му две обвинения, за които производството е било прекратено, като е посочил съставите на чл.339 и чл.354 от НК. Ищецът обаче не е обвиняван по чл.339 от НК, а относно едното повдигнато му обвинение производството все още продължава. В този смисъл не става ясно от кое обвинение са настъпили негативните емоции за ищеца. Освен това, следва да се отбележи, че самият ищец явно не е съвсем наясно какви обвинения са му повдигнати, въпреки че е подписал и дори представил към исковата си молба постановлението за привличане на обвиняем. Това прави неправдоподобно и недоказано твърдението му за вреди, настъпили от повдигнатите му обвинения (след като той самият не е запомнил какви са тези обвинения).

В тази връзка следва да се има предвид също така, че воденото срещу ищеца наказателно производство е продължило по-малко от 11 месеца. След привличането му като обвиняем за деяния по чл. 278, ал.6 от НК и чл. 354а от НК ищецът е бил призован и разпитван само веднъж - на 22.03.2016 г., когато му било предявено обвинението. Обвинението и разпитът на посочената дата са били свързани не само с обвинението, за което производството е било частично прекратено, но и по текст, за който е бил внесен обвинителен акт в съда и за което деяние /по чл. 278, ал.6 от НК/ ищецът е бил осъден.

Доколкото обвинението е касало две престъпления, считам за невъзможно да се отграничат терзанията и негативното отношение на всяко от обвиненията за краткия период от време, в който ищецът е бил привлечен като обвиняем за деяние по чл. 354а, ал.1 от НК, и не може да се твърди, че се е стигнало до твърдените от ищеца сериозни негативни психологически последици. Всъщност самият ищец сочи, че обвиненията в „извършване на две тежки криминални престъпления“ са довели до вреди, тоест той свързва претендираните вреди и негативните емоции и с двете обвинения, а не конкретно с това по чл.354а от НК, а относно престъплението по чл.278, ал.6 от НК производството не е прекратено.

Считам също така, че в случая е налице хипотезата на чл. 5 ал.1 от ЗОДОВ.

ДП №43 „ИП“/2016 г. на ОД - МВР - Сливен, вх. № 571/2016 г. на ОП - Сливен е образувано във връзка с налична оперативна информация за извършвана незаконна търговия с културни ценности от страна на ищеца С.. С оглед наличните данни за провизозаконна дейност на ищеца и членове на семейството му е извършено претърсване в дома му, находящ се в гр. Нова Загора, ***** . В същия дом са намерени археологически обекти, металодетектор, преработен газов пистолет и канабис.

Впоследствие е установено, че племенникът на ищеца - Д.М.С., който е живял в същия дом, е държал наркотичните вещества. По тази причина наказателното производство е частично прекратено за деянието по чл.354а, ал.1 от НК спрямо ищеца П. С. и са отделени материали за извършени от племенника му Д. С. престъпления.

Доколкото наркотичните вещества са били открити в дома на ищеца и същият не е посочил като извършител на престъпленията трето лице, първоначалното обвинение е съответствало на събраните доказателства. След установяване на дактилоскопни отпечатыци от племенника му върху опаковките на наркотичните вещества е бил разколебан изводът за автора на деянието по чл. 354а, ал. 1 от НК, поради което обвинението спрямо ищеца в тази част е било прекратено.

Предвид гореизложеното считам, че ако са налице увреждания за ищеца, то те са резултат от неговото противоправно поведение. С поведението си ищецът е допринесъл за образуването на наказателното производство и привличането му като обвиняем.

Предприетите от страна на Прокуратурата действия и мерки по отношение на ищеца в хода на визираното наказателно производство са законово регламентирани в Наказателно-процесуалния кодекс и в този смисъл не се явяват незаконосъобразни. Към онзи момент са били налице съответните предпоставки и доказателства за повдигане на надлежно обвинение спрямо ищеца С..

Ищецът не излага твърдения да са му били нанесени трайни вреди в резултат на наказателното производство.

Също така, не са посочени никакви доказателства за причинноследствена връзка между твърдените морални вреди и незаконното обвинение (и конкретно за кое обвинение). Както бе посочено, липсват доказателства за конкретни вреди, настъпили именно и изцяло в резултат на действия на Прокуратурата и то тези действия, конкретно свързани с обвиненията, за които наказателното преследване е било прекратено.

На следващо място, недоказани са твърденията на ищеца за нанесени неимуществени последици по причина на обвинението.

Ищецът твърди, че е претърпял неприятни изживявания, „нравствени, емоционални, психически, психологически терзания“, страх, безпокойство, стрес и депресия, бил отбягван от близки, познати и роднини. Нито едно от тези твърдения не е подкрепено с доказателства. Не са посочени, установени или доказани конкретни вреди, дължащи се конкретно и само на водения срещу С. наказателен процес и то конкретно - дължащи се на прекратената част от производството. Липсват доказателства за трайни (или каквито и да било) вреди в резултат на наказателното преследване за престъпление по чл.354а, ал.1 от НК. Предвид това, исковата молба е недоказана.

Трябва да се отбележи също така, че ищецът не е представил никакви доказателства, че именно Прокуратурата е разгласила по медии - в национална преса и в радио и телевизия случая. Освен това публикациите в медиите касаят и обстоятелства, свързани с обвинението по чл.278, ал.6 от НК, за което производството не е прекратено.

На следващо място, трябва да се отбележи, че ищецът П. Т. С. е осъждан (и е бил осъждан към момента на привличане като обвиняем по ДП № 43“ИП“/2016г. по описа на ОД МВР Сливен, вх. № 571/2016г., пор. № 64/2016 г. по описа на Окръжна прокуратура Сливен). Това обстоятелство неминуемо намалява интензитета на претърпяното от него увреждане и съществено намалява причинените неимуществени вреди, поради което следва да бъде взето предвид от съда при извършване преценка за основателността на иска. В този смисъл е и трайната съдебна практика, според която изживяванията на обвиненото лице са различни в зависимост от това дали е имал предходни осъждания или не. Също така, част от претендираните от ищеца вреди несъмнено произтичат и следва да се свържат с миналата съдимост на ищеца.

Следва да се отбележи също, че ищецът е посочил като правно основание на исковата си молба чл.2, ал.1, т.2, вр. чл.7 от ЗОДОВ. Според чл.2, ал.1, т.2 от ЗОДОВ - „Държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от разследващите органи, прокуратурата или съда, при: 2. нарушаване на права, защитени от чл. 5, § 2 - 4 на Конвенцията“. Ищецът обаче не е посочил кои са тези права, които счита за нарушени и как това е довело до причиняване на някакви неимуществени вреди на ищеца, нито пък са посочени никакви доказателства за нарушени права. В този смисъл исковата молба е недоказана и неоснователна.

Наред с това, претендираните неимуществени вреди са в изключително завишен размер. Претенцията за заплащане на посоченото в исковата молба обезщетение от 24 150 лева за неимуществени щети е не само изключително завишена, но се явява и несъобразена с разпоредбата на чл.52 от ЗЗД, и не на последно място не съответства на вече изградената практика на съда и на икономическия стандарт в Република България. Освен неоснователен и недоказан искът за неимуществени вреди е твърде завишен като размер и не съответства на принципа на справедливост, съобразно който следва да бъдат определяни неимуществените вреди (арг. чл. 52 от ЗЗД), на икономическия стандарт в България и на съдебната практика в аналогични случаи (вкл. и тази на ЕСПЧ).

Търсеното от ищеца обезщетение е в размер, несъответстващ и на принципа за справедливост, визиран в чл.52 от ЗЗД. В тази връзка следва да се отбележи, че справедливостта по смисъла на чл. 52 от ЗЗД не е абстрактно понятие, а се извежда от преценката на конкретни обстоятелства, които носят обективни характеристики. В случая такива обстоятелства не установени и доказани (най-малкото - не са установени в исканите прекомерно завишени размери).

Според възприетото в т. II на ППВС № 4/1968 г., въпрос на фактическа преценка, с оглед конкретните факти и обстоятелства, както и с оглед личността на увредения, е определянето на конкретния паричен еквивалент на обезщетението за неимуществени вреди. Съгласно константната съдебна практика, размерът на обезщетението за неимуществени вреди е свързан с критерия за справедливост, дефиниран в чл. 52 ЗЗД, като справедливостта

не е абстрактно понятие, а се извежда от преценката на конкретни обстоятелства. Паричното обезщетение за морални вреди следва да съответства на необходимото за преодоляването им и не е проява на справедливост определянето на обезщетение, по-високо от необходимото за обезщетяване на претърпените вреди / Реш. № 832/10.12.2010 г. , гр.д. № 593/2010 г. на IV ГО на ВКС/.

Претендираното обезщетение в размер на 24 150 лв. е изключително завишено, и не е съобразено с продължителността на времето, в което ищецът е имал качество на обвиняем, характера и интензивността на упражнената спрямо него принуда. Спрямо ищеца е взета най-леката мярка за неотклонение „Подписка“, а е бил обвиняем по прекратеното обвинение в много кратък период. Също така, той е осъждан, а и има повдигнато обвинение за друго престъпление, за което производството не е прекратено,

Претендираното обезщетение за неимуществени вреди не е адекватно с оглед икономическия стандарт в страната и претендираният размер от 24 150 лв. е в разрез с принципа за обезвреда по смисъла на ЗОДОВ.

Трайно установена съдебна практика е обезщетенията за неимуществени вреди в сходни на настоящия случай да са на значително по-ниска стойност.

По отношение претенцията за имуществени вреди посочвам следното: оспорвам претенцията по основание и размер. По смисъла на т.1 от ТР № 6 от 06.11.201 Зг. на ВКС по тълк. дело № 6/2012 на ОСГТК, за да има характер на разписка, в договора за правна помощ следва да бъде указан видът на плащане, а когато възнаграждението е заплатено в брой, този факт следва да бъде отразен в договора за правна помощ, а самият договор да бъде приложен към делото. В този случай договорът за правна помощ би имал характер на разписка, с която се удостоверява, че страната не само е договорила, но и заплатила адвокатско възнаграждение. В настоящия случай, по досъдебното производство (ДП № 43“ИП“/2016г, по описа на ОД МВР Сливен, вх. № 571/2016г., пор. № 64/2016 г. по описа на Окръжна прокуратура Сливен) е приложен договор за правна помощ. В договора обаче не е записано нищо за платена сума. Тази графа („Платена сума“) не е попълнена. Поради това не може да се установи дали и каква сума е била платена - има само договор, в който е попълнена графата „договорено възнаграждение“, но не и платената сума. Поради това, от приложения договор за правна помощ, не се установява ищецът С. да е заплащал каквато и да е било парична сума за адвокатска защита. Поради изложеното считам, че основанийето на претенцията на ищеца С. за изплащане на имуществени вреди е недоказано и неоснователно.

На следващо място, договореното адвокатско възнаграждение е за защита по цялото наказателно производство, а то не е било прекратено изцяло, а е продължило срещу ищеца по друго обвинение. С или без прекратеното обвинение е имало договорена сума за адвокатско възнаграждение, поради което не е налице пряка причинноследствена връзка между вредите и деликта.

Предвид това, считам, че претенцията за имуществени вреди е неоснователна и недоказана и следва да се отхвърли изцяло.

Алтернативно, считам, че следва да се отчете, че договорът за правна защита касае цялото производство, което е само частично прекратено, тоест имуществените вреди следва да се съобразят само с прекратената част.

В последното съдебно заседание ищецът редовно призован - лично се явява и поддържа така предявеният от него иск като основателен и доказан и моли съда да го уважи в пълен размер..

За ответната страна се явява прокурор Д., който се позовава на депозирания отговор по делото и счита иска неоснователен и недоказан както и изключително завишен и несъобразен с разпоредбата на чл.52 от ЗЗД и несъответстващ на изградената практика на съдилищата и икономическия стандарт в РБ.

От събраните по делото доказателства, преценени по отделно и в тяхната съвкупност, съдът установи следното от фактическа страна:

От постановление за привличане на обвиняем и вземане на мярка за неотклонение от 22.03.2016 г. на ОП Сливен се установява, че П. Т. С. е привлечен в качеството на обвиняем по ДП № 43/2016 г. на ОД на МВР Сливен, за това, че на 22.03.2016 г. в гр. Нова Загора е извършил престъпление по чл. 354а, ал. 1 пр.4 алт.1-ва от НК и престъпление по чл. 278, ал. 6 предл.3 от НК. Спрямо П. Т. С. е взета мярка за неотклонение „подписка“.

От представената извадка от интернет страницата на апелативна прокуратура Бургас се установява, че на 23.03.2016 г. е публикувана новина, че ОП Сливен е привлякла като обвиняем П. С. за две престъпления - по чл. 354а, ал.1, алт. 1-ва от НК и по чл. 278, ал. 6 от НК.

От представената извадка на интернет страница „Телеграф“ – институция в мрежата, се установява, че на 23.03.2016 г. е публикувана новина, че при извършена специализирана операция е задържани братята близнаци П.Т. С./ищец в настоящото дело/ и М. Т. С., известни в региона като иманяри, но намерената дрога в домовете им било изненадващо. От представеното копие на вестник „Монитор“, се установява, че след проведена спецакция братята близнаци от Нова Загора П. и М. С.и са арестувани, тъй като в дома му са открити 2 килограма канабис, множество монети и предмети с висока нумизматична и културно[1]историческа стойност, както и че срещу него е повдигнато обвинение за незаконно държане на високорискови наркотични вещества, От представения договор за правна помощ от 22.03.2016 г. се установява, че е сключен между П. С. и адвокат Н.Н., по силата на който последният да осъществи процесуално представителство и защита по ДП № 43 „ИП“/2016 г. Договорено е и възнаграждение в размер на 800 лв., но не е посочен начин и срок на плащане или плащане на сумата в брой.

С постановление от 15.02.2017 г. ОП Сливен е прекратила частично воденото срещу П. Т. С. наказателно производство за престъпления по чл. 354, ал. 1 от НК, а за престъплението по чл. 278, ал. 6 от НК наказателното производство е продължило. От справка от Унифицираната информационна система на Прокуратура на република България към дата 22.02.2022год.е видно, че срещу П. Т. С. за престъпление по чл. 278, ал. 6 от НК е представен обвинителен акт на ОП Сливен и е образувано НОХД 243/2018год. от писмо на ОС Сливен е видно, че НОХД №243/2018год. е изпратено на АС Бургас по повод обжалване на присъдата. Образувано е ВНОХД 210/2019год. на АС Бургас. Установи се, че ВНОХД 210/2019год. на АС Бургас е приложено към ВНОХС 273/2020год. на АС Бургас и е изпратено по компететност. Видно от последна кореспонденция с АС Бургас19.09.2023г.след което и настоящото производство е възобновено ВНОХД 210/2019год. нае приложено към ВНОХД 273/2020год. по описа на АС Бургас и след жалба на П. Т. С. и М. Т. С. , делата са изпратени на ВКС на 12.04.2022г и към момента не е върнато.

От така изложеното се установява, че наказателното производство по чл. 278, ал. 6 от НК е висящо към настоящия момент, като не са налице данни по делото, които да обусловят различен извод.

Горната фактическа обстановка безспорно се установи от събраните писмени доказателствени средства, на които съдът дава пълна вяра, поради това, че последователно установяват правнорелевантните факти, и не противоречат един на друг.

При така установеното от фактическа страна, настоящата инстанция достига до следните правни изводи:

Предявени са допустими, обективно, кумулативно съединени осъдителни искиве с правна квалификация чл. 2, ал. 1 от ЗОДОВ срещу Прокуратурата на Република България, за обезщетяване на неимуществени и имуществени вреди, настъпили в резултат от незаконно обвинение.

Ищецът е основал претенцията си на твърденията за частично прекратено ДП № 43 „ИП/16 г.“ на ОД на МВР Сливен за престъпления по чл. 354а, ал. 3 от НК и чл.339, ал. 1 от НК , поради това, че той не е извършил тези деяния.

Настоящият съдебен състав намира, че исковата молба отговаря на изискванията за редовност или по-конкретно разпоредбата на чл. 127, ал. 1, т. 4 от ГПК. Ищецът претендира обезщетяване на вредите, представляващи обичайните негативни преживявания за съответното действие или бездействие на разследващите органи, и прокуратурата. Когато се твърди причиняване на болки и страдания над обичайните за такъв случай или конкретно увреждане на здравето, а също и други специфични увреждания с оглед конкретни обстоятелства, личността на увредения, обичайната му среда или обществено положение, то тогава те трябва изрично да бъдат посочени в исковата молба, за да станат част от предмета на иска. Тогава по тях ответникът трябва да има възможност да отговори, а съдът при равнопоставеност на страните да събере доказателства. В настоящия случай обаче ищецът претендира обичайните вреди, изразяващи се в срам, страх, безпокойствие и накърняване на доброто му име в обществото, поради което исковата молба в тази част е достатъчно добре

конкретизирана от ищеца.

Основателността на предъявените искове е предпоставена от наличието на следните факти, които ищецът следва да докаже в условията на пълно и главно доказване, а именно: привличане на ищеца в качеството на обвиняем по досъдебно производство № 43/2016 г. по описа на ОД на МВР Сливен; частично прекратяване на същото за престъпления по чл. 339, ал. 1 от НК и чл. 354а, ал. 3 от НК; претърпени имуществени и неимуществени вреди; причинно-следствена връзка между незаконното привличането на ищеца като обвиняем и настъпилите вреди; размер на вредите.

Безспорно установено е, че на 22.03.2016 г. ищецът е привлечен в качеството на обвиняем по ДП № 43/206 г. на ОД на МВР Сливен, за това, че на 04.02.2010 г. до 22.03.2016 г. в гр. Нова Загора, е извършил престъпление по чл. 278, ал. 6, предл. 3 от НК; и чл. 354а, ал. 1 пр.4 от НК. Тоест ищецът е имал качеството на обвиняем в образувано наказателно производство.

Горепосоченото наказателно производство е частично прекратено на 15.02.2017 г. за престъпленията по чл. 354а, ал. 3 от НК. По тези две деяния наказателното производство е приключило с постановление на Окръжна Прокуратура Сливен, с което досъдебното производство е частично прекратено, т.е. налице е и втората предпоставка – частично незаконно обвинение.

Наказателното производство по обвинението по чл. 278 от НК към настоящия момент е все още висящо

В трайно установената съдебна практика се приема, че е нормално по време на цялото производство ищецът да е изпитвал притеснения, неудобство и несигурност, накърнени са били и нравствените му ценности и социалното му общуване, /р.480- 2013-IV ГО/. Тоест доказването на този вид неимуществени вреди е човешка презумпция, но само по отношение на обичайните вреди, които следват от конкретни вид неправомерно действие. В разглеждания случай не се претендират вреди, извън обхвата на обичайните, поради което ищецът е претърпял обичайните неимуществени вреди в резултат от незаконно обвинение по смисъла на чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ. Тези вреди са преки и са настъпили в причинно-следствена връзка с частично прекратеното наказателно производство за престъплението по чл. 354а, ал. 3 от НК. Налице са и тези елементи от фактическия състав на чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ във връзка с чл. 52 от ЗЗД, защото неимуществените вреди, които ищецът твърди, че е претърпял (унижение, срам, страх, безпокойство, емоционални, психологически терзания, накърнява на честта, достойнството и доброто му име в обществото), са общоизвестен факт и вредите неизбежно следват по човешка презумпция /р. 192-12-III ГО, р. 18-14-IV ГО/.

Съгласно чл. 52 от ЗЗД, размерът на обезщетението за претърпените неимуществени вреди от незаконно обвинение се определя по справедливост, но не може да бъде източник на обогатяване.

При определяне на размера на дължимите неимуществените вреди, съдът следва да вземе предвид стандарта на живот към момента на деянието-2016 г., факта, че престъплението по чл. 354а, ал. 3 от НК, е тежко и обвинението за него е придобило публичност, тъй като новината е публикувана в общодостъпни източници за осведомяване в интернет.

Спрямо ищеца е била взета най-леката мярка за неотклонение „Подписка“.

Въпреки тези факти, наказателното производство по тези две обвинения не е продължило дълго – по-малко от една година, а единствено обвинението по чл. 278, ал. 6 от НК, е все още висящо.

С оглед разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД, настоящият съдебен състав намира, че справедливото обезщетение в случая следва да бъде определено в размер на 1000 лв., като то е достатъчно за репарирание на установените неимуществени вреди, причинени на ищеца от незаконно обвинение за едно тежко престъпление, които освен това не са извън обичайните негативни чувства и изживявания в подобни случаи. Предвид горното, предъявеният осъдителен иск по чл. 2, ал. 1, т. 3, предл. 2 от ЗОДОВ, за обезщетение на претърпените неимуществени вреди, е частично основателен до сумата от 1000 лв., като за горницата до пълно претендирания размер от 24 150 лв., е неоснователен и следва да съдът да я отхвърли като недоказана и неоснователна.

Що се касае за претенцията за обезщетение на претърпени имуществени вреди настоящата съдебна инстанция счита следното:

Ищецът претендира, да му бъде заплатено обезщетение в размер 800 лв. за претърпени от него имуществени вреди, но съдът намира и тази му претенция за недоказана, предвид факта, че от представеният с исковата молба договор за правна помощ е видно само, че ищецът е договорил заплащане на сумата от 800 лв. за адвокатска защита, но такава не е отразено да е била платена - нито в брой, нито по сметка. И още-самия документ, дори да се приеме за годен, не прави разграничение за размера на възнаграждението относно всяко от обвиненията. Това наказателно производство продължава да е висящо към настоящия момент за престъпление по чл. 278 от НК, т.е. хонорарът е дължим за цялото производство, а не са представителство и защита за престъпленията по които е прекратено. Предвид гореизложеното, настоящият съдебен състав намира, че предявеният иск по чл. 2, ал. 1, т. 3, предл. 2 от ЗОДОВ за обезщетение на претърпените имуществени вреди, под формата на претърпени загуби, е изцяло неоснователен и недоказан поради и което следва да отхвърлен.

Водим от гореизложеното

РЕШИ:

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, гр. София, бул. „Витоша“ № 2, да заплати на П. Т. С. с ЕГН ***** и постоянен адрес: *****, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3, предложение 2 от ЗОДОВ, сумата от 1000 лв., представляваща неимуществени вреди, изразяващи се в претърпените болки и страдания, породени от незаконното обвинение за престъпление по чл. 354а, ал. 1 пр.4 алт.1-ва от НК по ДП № 43 „ИП“/2016 г. по описа на ОД на МВР Сливен, като отхвърля иска над 1000лв до предявения такъв от 24150лв..

ОТХВЪРЛЯ предявеният от П. Т. С. с ЕГН ***** и постоянен адрес: ***** срещу Прокуратурата на Република България, гр.София, бул.,„Витоша“ № 2, иск за заплащане на обезщетение за имуществени вреди, за сумата от 800.00 лв. /осместотин лева/, като неоснователен и недоказан.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от получаването на съобщението за изготвянето му пред Сливенски окръжен съд.

Съдия при Районен съд – Нова Загора: _____